

ДА ЗАПОЧНЕМ ОТНАЧАЛО

© Орлин Горанов, Веселина Паскова, *автори*

© Тодор Манолов, *дизайн*

© Снимки: Личен архив Орлин Горанов,
Орлин Павлов, Светослав Николов,
Борис Панкин, Таня Йотова,
Държавна опера — Пловдив

© 2018 КНИГОМАНИЯ ЕООД

София

ISBN 978-619-195-203-8

ОРЛИН ГОРАНОВ

Веселина Паскова

ДА ЗАПОЧНЕМ ОТНАЧАЛО

СЪДЪРЖАНИЕ

I.	ДА СРЕЩНЕШ СПОМЕН	11
II.	НАВЯРНО БЕ СЪДБА	41
III.	ПЕСЕН ЗА ДВАМА	73
IV.	НОВО НАЧАЛО	97
V.	БЕЗСЪННО	121
VI.	АЗ, ВАЛЧЕТО И ЖАКИ	145
VII.	АРТИСТЪТ В МЕН	167
VIII.	ОСТАВЕНИ СЛЕДИ	195
IX.	ПЪТУВАНЕ БЕЗ КРАЙ	221

Какво би бил животът без музиката?!

Хората сме различни и всеки има своите интереси, таланти, професия — така, както са разнообразни вкусовете и уханията в кухните на отделните народи.

Музиката е най-съвършеният език на живите твари в природата. Тя е в състояние да предизвика неподозирани желания, чувства и състояния у теб — да танцуваш, да се смееш, да плачеш, да летиш, да обичаш...

Отвори сетивата си и със сигурност ще чуеш вселенската рапсодия.

Ако си готов за полет, ела с мен...

Орлин Горанов

Някой възкликна: „Орлин не е ли млад за автобиография?“...

Млад е, разбира се. Пълен е с енергия и с нестихващо любопитство, нетърпелив за нови творчески приключения. Не се спира, непрекъснато е в движение, защото животът е, за да се изживява. Държи го здраво живецът, или „вагарецът“, както обичал да казва дядо му. И е ясно, че няма никакво намерение да го напуска.

Тази книга не е автобиография, равностетка или огледало на повратна точка. Това е разказ за пътуването. Пътуването към щастието и благодарността, че съществуваме, че имаме възможността да посрещаме и изпращаме деня, че сме дарени със сетива да чувстваме.

Орлин нарича себе си „професионален пътник“. И за да направим книгата, буквално пропътувахме километри заедно. Приказката ни подскочаше като водата през камъните в реката — смяхме се на вицовете, които казваше, шегувахме се, потъвахме в спомени, любувахме се на красотата, която пробягваше покрай нас, слушахме музика, пяхме, споменавахме приятели, мълчахме.

Безкрайно съм му благодарна за доверието и за споделеното. Преминахме по нов и за двама ни път, докато подреждахме кръстословицата от срещите, изборите и уроците в живота.

Но нека „Да започнем отначало“, както се казва и в песента...

Веселина Паскова

С Криси и с Иван пропътувахме заедно хиляди километри в България и в чужбина, споделихме вълнуващи моменти заедно. През 2013 година на турне в Америка се оказахме в Бостън по време на бомбените атентати на ежегодния маратон³. Най-голямото ми желание е никога повече да не се случват такива абсурдни дни в живота ни. Нямам обяснение откъде идва и защо изобщо съществува огромното противоречие у човека — от една страна, има дарбата да обича и да създава красиви неща, а от друга — да бъде изобретателен и безумен в жестокостта си.

На следващия ден след концерта в Бостън ние планирахме да се разходим из града и да погледаме финала на маратона. Не се случва често да си свидетел на спортно събитие от такъв мащаб. Бяхме отседнали в дома на организаторите на турнето, недалеч от центъра. Но се забавихме и докато още се канехме да тръгнем, чухме по телевизията ужасната новина. Целта на атентаторите беше точно финалът на маратона, най-голямото струпване на хора, където искахме да отидем и ние. Разминахме се за час. И този ден, вместо да се превърне в празник, в тържество на човешките възможности, приключи като безсмислена трагедия. Бяхме втрещени не само от случилото се, но и от късмета си — можеше да сме сред жертвите. Денят премина в телефонни разговори с близки, приятели, колеги и журналисти. Всички, които знаеха, че сме там, и се бяха притеснили.

През първите години на съвместните ни участия в страната превозното ни средство беше трабантът на Иван. Това беше страхотен и много специален Трабчо: не димеше, не тракаше и се движеше като куршум. Но при интензивната експлоатация нямаше как да не покаже проблем.

Веднъж пътувахме за Ямбол и някъде към тунела „Траянови врата“ от двигателя започна да се чува странен шум. И аз — нали съм професионалист, завършил паралелка с изучаване на двигатели с вътрешно горене в гимназията, реших, че ще се справя с проблема. Да, ама трабантът е „сложна“ машина и не успях. Сетих се, че имам

³На 15 април 2013 г. две последователни експлозии убиват трима души близо до финалната линия на ежегодния маратон в Бостън, Масачузетс. Терористичният акт е дело на братя Царнаеви, етнически чеченци – бел. ред.

С Криси и Иван сме
пропътували хиляди
километри заедно.

приятели със сервиз за коли в Пловдив, затова, пуфтейки и подрънквайки, стигнахме до него. Моят човек погледа, послуша и отсече, че има счупени сегменти и е необходим основен ремонт. Майко мила! Какъв ремонт, беше вече обяд, а ние вечерта трябваше да сме в Ямбол. Приятелят ми погледна часовника си и каза да отидем след час и половина, дотогава колата ще е готова за път.

Преимуществото на трабанта е, че караш кола, а двигателят е като на мотор. Наистина за час и половина ни спретнаха чисто нова машинка, двигателят замърка доволно и стигнахме благополучно навреме. Този любимец ни служеше вярно, само от време на време ни погаждаше номера, сякаш искаше да му обърнем внимание.

Спомням си как имахме предновогодишни участия в Североизточна България, а в този край дойде ли зимата, става страшно. Вече беше натрупал толкова много сняг, че трабантът не се виждаше. Температурите паднаха под нулата, в допълнение духаше и вятър. Кучешки студ!

Около празниците правехме сборна програма, завършваща накрая с дискотека на Данчо Стълбицата⁴. След нашето изпълнение решихме да си тръгнем и се разбрахме с него и с останалите да се видим по-късно в хотела. Потеглихме за Търговище по проправената пъртина. Някъде по средата на пътя обаче се чу „къф, къф, къф“ и Трабчо спря.

Такааа. Попитах Иван да не би бензинът да е свършил, но той отговори, че имаме достатъчно. Завъртя ключа, колата запали, но след няколко метра отново закъсахме. А най-лошото беше, че при трабанта угасне ли двигателят, спира и парното, студът сковава всичко за няколко минути. Пак пробвахме, същата работа — тръгнахме и след метър — два спирахме. Вече беше късно, тъмно и студено, наоколо не се виждаше жив човек, мобилни телефони още нямаше. Повече от половин час мина в припалване, пуфтене, сума-тоха и студ, докато свърши дискотеката на Данчо. Дочакахме го да се появи като спасител в нощта с неговата „лимузина“ — полски фиат. Само че и там нещата не бяха съвсем наред. Помпата пътъм се развалила и за да може колата да се движи, един от буфосинхро-

⁴Йордан Георгиев е известен с този прякор, защото дълги години е водил предаването „Музикална стълбица“ по БНР – бел. ред.

нистите наливаше бензин с протегната през отворения прозорец ръка. Слава богу, имаха вълже!

Ние с Криси се набутахме във фиата, а Иван остана в трабанта. От студа обаче предното стъкло беше замръзнало и за да следи пътя, Агента караше на отворен прозорец и с протегната навън глава. Криво-ляво, доста премръзнали, все пак се добрахме до хотела. На другия ден дойде едно момче, майстор на трабанти, за да види какъв е проблемът. Отвори капака и извади стъклена чашка във вид на цедка под мотора. Оказа се, че тя била замръзнала и бензинът не можел да минава през нея. Той просто я отви, начупи и извади леда — това беше цялата операция! Нищо работа, ама кой да знае?

Аз си купих първата кола през 1985 г. и се почувствах като най-щастливия човек. Взах си опел — заради изписването му на латиница се получава моето име. Шегувам се, разбира се! Но оттогава пътуванията започнаха да стават по-удобни и по-леки.

* * *

С Криси сме били на много фестивали извън България, но най-паметни остават двете ни поредни участия в „Гастон“ в Никарагуа. Първия път ни включиха в конкурсната програма, на следващата година ни поканиха като гости с рецитал. А фестивалите в Латинска Америка са особено изживяване. Там всеки пее и танцува, често хората от публиката се качват на сцената, смесват се с изпълнителите и настава всеобща веселба.

Никарагуа е много красива страна, там имахме чувството, че винаги и навсякъде тече карнавал. Знаехме, че българи работят по големи строителни обекти в тази страна. С един от тях се запознахме по време на фестивала и се видяхме няколко пъти, за да ни разведе и да ни покаже интересни места. Той ни покани на гости, а у тях заварихме същинска менажерия: куче, котки, папагали, крокодилче, маймунки и едно бебе оцелот — вид дива котка, разпространена в Централна Америка. Ние си поиграхме с него, порадвахме му се и човекът предложи на Криси да ѝ го подари с думите: „Мадона има

леопард, защо ти да нямаш оцелот? ". Щял да извади всички необходими документи, за да може тя да си го вземе в България.

Криси се почуди, помисли, но отказа. Как да гледаш животно, което ще стане два метра и по всяка вероятност в един момент ще трябва да се разделиш с него, за да го оставиш в зоологическата градина? Не беше добра идея. Така Криси пропусна възможността да си вземе хищник за домашен любимец.

Но това не намали нашето въодушевление — музиката на този континент е заредена със страхотно настроение и радост от живота. Влиза в душата ти и не можеш да останеш безучастен. На фестивала в Никарагуа се запознахме с много от техните звезди, за които изобщо не бяхме чували. Аз се срещнах и с Луис Мигел⁵, тогава 16 — 17-годишен, вече участник на фестивала. Никога повече не се видяхме, но години по-късно го разпознах по гласа — беше станал световноизвестен, а на мен ми стана много приятно, че го познавам от първите му стъпки на голямата сцена.

Не си направихме снимка заедно. Но аз по принцип пропускам фотографирането с интересните хора, с които животът ме среща. Предпочитам споменът да е в ума и в сърцето. Истинското и значимото оставя своя отпечатък, останалото няма значение.

⁵Луис Мигел Гайего Бастери е мексикански певец, роден в Пуерто Рико. Носител е на десетина награди, включително четири „Грами латино“, има звезда на Холивудската алея на славата – бел. ред.

*Иван Тенев, другият член на дуета
Кристина Димитрова – Орлин Горанов:*

За четиресет години приятелство — нито един конфликт

Някъде в средата на 80-те години на миналия век с Кристина (Димитрова) вече се познавахме и тя изпълняваше песни, които пишех за нея. Покрай съвместната ни работа взаимоотношенията между нас се задълбочиха и развиха в личен план.

Един ден ми се обади композиторът Димитър Пенев и поиска да се видим, а после се появи въодушевен, с нова мелодия. Изпя ми я веднага с „ла, ла, ла“ и ме попита дали няма да направя текст към нея, така че Кристина да я изпее. Мелодията имаше леко италианско звучене, не беше в нейния стил и ми се стори подходяща за дует. Но беше важно певецът до Кристина да е с опит и да е популярен, за да ѝ удари рамо, тя току-що беше проходила на естрадната сцена. Не умувах дълго, нямаше много подходящи кандидати и съвсем естествено реших, че Орлин е изпълнителят за тази мисия. Той е изключителен талант, продължава да излъчва италианска естетика и финес в музиката.

Заради работата с него се засичахме на различни места и се познавахме, без да сме близки. Знаех къде да го намеря, по това време той участваше във вариететната програма в бара на хотел „София“. Като завърши изпълненията си, дойде при мен, побъбрихме и аз му казах за идеята.

Орлин си е Орлин, винаги е готов за подкрепа и съдействие. Изобщо не се притесни, че Кристина е млада певица, вече знаеше за

нея. Но преди да реши, поиска да чуе песента. Неговото принципно съгласие беше стимул за мен, затова по мелодията на Митко написах текста така, че да звучи за дует. Но записите през онези години не ставаха лесно и бързо. Чакаше се с месеци за две студия – в БНР и в „Балкантон“. Димитър беше тонрежисьор в радиото и успя да уреди да влезем там, за да ни изсвири песента, да я чуем и след това още веднъж, за да я запишем.

Получи се изключително интересен и нов за българската сцена тандем. И досега в България няма, а и по света се броят на пръсти дуетите, в които високият глас е мъжкият. Друг подобен популярен дует е на Ал Бано и Ромина Пауър.

„Сън“ веднага се хареса и започна да се върти в радиоефира. През лятото стана номер едно в програмата на Данчо Стълбицата и по дискотеките. Вдъхновени, набрали инерция, месец по-късно с Димитър Пенев направихме втора песен, за пролетния конкурс на БНР. „Детски спомен“ стана тотален хит, Кристина и Орлин полетяха с него.

През годините те развиха не само самостоятелните си кариери, но и дуета. Изпяха заедно над четиресет песни, повечето по мои текстове. „Детски спомен“ стана тяхна „визитна картичка“. И досега, дори да не са планирали да я пеят, публиката си я иска. Ето я:

Детски спомен

*Вървах един следобед,
без цел и посока.
Вървах, а беше пролет
и бе красив денят.*

*В небето, къс коприна,
изведнъж видях
отлитащо хвърчило
и чух забравен смях.*

*Ти лети, лети,
детски спомен жив,
върщаш ни отново
в онзи чуден свят.
Ти лети, лети,
миг отне щастлив,
върщаш ни години,
минали назаг.*

*В късен тих следобед
срещнах спомен.
Дали защото пролет
отново бе дошла?*

*Това хвърчило пъстро
ме върна в гните детски
и аз във чуден полет
със него полетях.*

*Ти лети, лети,
детски спомен жив,
върщаш ни отново
в онзи чуден свят.
Ти лети, лети,
миг отне щастлив,
върщаш ни години,
минали назаг.*

